

ANDREA CALÒ

ЧУВАШ ЛИ СЪРЦЕТО МИ?

Глава 1

Когато и последният от приятелите ни се сбогува и напусна дома ни, затворих вратата и заключих. Бях сама, но това не беше само физическа самота. Беше ми студено и дори след като облякох един вълнен пуловер, положението не се промени. Сърцето ми биеше бавно в гърдите. Едно дълбоко, глухо туптене, а после дълга тишина, която предизвестяваше смъртта и последващо, закъсняло, разочароващо туптене. Бях жива. Беше ми студено, следователно бях жива. Майското слънце беше прогонило отдавна мразовитите, зимни дни, но защо и при мен не се случваше същото? Погледнах през прозореца. Черешовите дървета бяха побелели вече от цвят, който скоро щеше да се превърне в червени, сладки плодове. Някои от цветовете бяха напуснали мястото си, откъсвайки се от клона, за да легнат като сняг от памук върху земята или върху раменете на минувачите. Бяха цветове без бъдеще или плодове без минало, точно като мен. Тези цветове обладани от смърт - довели от полъха на вятъра - заличаваха сивотата на цимента и на асфалта, дарявайки им живот. Обратно на тях, някой ден аз бих се оставила просто да гния под земята, неподвижна във вечността и принудена да гледам как растат маргаритките откъм корените. Или бих пожелала да ме кремират и положат в някоя студена урна, подобна на тази на съпруга ми, за да видя дали ада съществува наистина и за да усетя какво означава да изгаряш отвътре. Погребана или кремирана, трябваше все още да избира моя начин да бъде забравена. Забравена от децата ми, от целия свят и от мен самата. Бях сигурна, че нищо нямаше да приключи след потеглянето ми към вечността. Обърнах се да погледна урната, още не бях го сторила след края на службата. Беше в сиво, тъмно сиво като онзи цвят „лондонска мъгла“, който той толкова обичаше и избираше всеки път, когато ходехме да му купим костюм. Принуден от настоятелността ми, ми угаждаше и пробваше костюми и в други, малко по-живи цветове, но в крайна сметка, избраната и поставена върху тезгяха на касата стока, беше все една и съща. „Трябва да се чувствам добре в него,

докато го нося“, ми казваше всеки път. После се обръщаше към касиерката и предизвиквайки неудобството ѝ, питаше „Госпожице, вие какво мислите?“. Ето и сегашният ми избор, продиктуван още веднъж от изпълващото му, макар и неуловимо присъствие. И аз, както и касиерката, потвърдих, че сивият костюм би бил подходящ за него. Платих и побягнах, стиснала тежката стока в изморените ми ръце. Една урна в цвят „лондонска мъгла“, последният му костюм, този, който нямаше повече да съблече във вечността. Приближих се и я погалих. Повдигнах я и почувствах в обятията си тежестта на живота му. Чувствах пронизващият студ на метала, пробиващ си път под докосването на изморената ми длан. Усещах някаква нереална топлина в ръката ми, една топлина, която се издигаше в тялото ми, обвиваше всичко и ускоряваше сърдечния ми ритъм. Не проумявах дали по-скоро ме дразни или ме успокоява. Бях пожива, живеех по-добре. И все пак живеех! Отдръпнах ръката си и ето, отново се появи празнотата чукаща на вратата ми, дланта ми се стопляше отново, ръката ми изстиваше, сърцето ми се забавяше. Бавно поемах отново пътя си към смъртта. Знаех обаче, че нямаше да прекрати веднага. Нямаше да ми бъде спестено страданието, продиктувано от загубата, защото животът не предлага „сезонни намаления“. Кръгът се затваряше и цикълът започваше отначало. Налях вода в чайника и го включих. Останах няколко минути неподвижна, с втренчен поглед върху червената лампичка, очаквайки да се изгаси сама. И тя умираше по своему самотно, както всичко, както всички, както винаги. Но тя можеше пак да оживее, можеше да се прероди, ако нещо я тласнеше посредством някакъв житейски урок. Точно както се беше случило с мен, преди почти петдесет години.

Със същите очи, с които бях гледала съпругът ми по време на последните минути на живота му, неподвижните ми очи се взираха в неговите, полуотворени и също така неподвижни, но все още блестящи със собствена светлина, както лампичката на чайника, с една досадна тишина, която само животът напускащ тялото умее да породи. Един хаос от разбъркани мисли, картини на щастие, надигащи се от море от сълзи. Под подноса съдържащ моето щастие се намираше той, мъжът появяващ се

от водата като гръцки бог, могъщ в семплата си същност, ужасяващ с нежността си. И аз, седнала върху този поднос, пирувах с щастието ми до пресита, колкото повече се хранех, толкова по-лека се чувствах, способна да полетя само с един подскок.

Сипах няколко листа зелен чай в една чаша и го подсилих с няколко листа мента, които бях замразила, за да ги запазя свежи и дъхави. Свежият им аромат ме обсеби, отнасяйки ме за миг от тежкия мирис на един живот, който скоро щеше да загние изцяло. Моето разложение вече се случваше от часове, от дни, от седмици. Откакто той се разболя. Не знам откога и за още колко дълго нямаше да бъда себе си или тази, която другите искаха да бъда. Обърнах се рязко да потърся другата чаша, онази, която той би използвал, онази с цвят на сметана и гравирана с неговото име, с елегантни, наклонени букви в червено. Той обичаше чай от мента, прекаляваше с него. Беше неговия дневен наркотик, не можеше без него. Помня, че веднъж забравихме да купим. Беше един студен следобед, макар пролетта да беше дошла отдавна. Валеше. Стана пет часа следобед и когато той не намери чай у дома, много се ядоса. Не на мен, на мен каза, че нямам вина за неговата глупост. Взе си палтото, нахлузи си обувките и изчезна зад вратата като беглец преследван от полицията. Усмихнах се, обичайки го заради непохватността му и зависимостта му от маловажни неща. Прибра се след повече от час, ругаейки управата на супермаркета, защото бяха свършили чая на листа от марката която му харесваше и нямало да поръчват повече от него. Винаги казваше, че дори магазините не са вече както някога, че по-добре било да се заредят правилно рафтовете в супермаркетите, отколкото да се дават пари за пътуване в Космоса. Трябвало да потърси някакво друго решение, тогава се наложи да се задоволи с чай в пакетчета от посредствена марка. После ме погледна, доближи се до мен с усмивка и хващайки ме за ръцете ми подаде една червена роза. „Нея не я купих в супермаркета, никога не бих подарил купешка роза на жената която обичам. Това е първата цъфнала роза в градината, в която се срещнахме, помниш ли? От дни насам се грижа за нея и си представях момента когато ще ти я дам. Чаят беше само повод,

мога и без него. Без любовта ти обаче не, от нея не мога да се откажа!“. Целунах го и той остана неподвижен, както често правеше, казваше, че му харесва вкусът на целувките ми и ако и той ме целуне, ще развали удоволствието. Тогава го целувах отново и отново, и отново, докато той мълчаливо ме обичаше все повече. Онази нощ правихме любов. Беше различно от обичайното, беше още по-силно, по-дълбоко и пикантно. Червената роза ни наблюдаваше от вазата, в която я бях поставила, закриляше ни като кралска стража, неподвижна и сдържана, толкова жива, макар и неподвижна. Изпитах една различна тръпка, когато той свърши вътре в мен, знаех, че нещо голямо, могъщо и неразбираемо за човека, заживя в тялото ми в този миг. Не беше страх, не беше болка. Беше плодът на една любов, който напускаше едно тяло и се обединяваше с друго, обсебен от една присъдена ни, пътуваща душа и воден от нея до пълния завършек на пътя му. Първото пътуване. Чудото на живота се беше появило в мен за първи път. Той ме погледна със замъглените си от любов и страст очи, търсейки моите, от които бавно започваше да се отделя една сълза. В тази сълза и в очите ми, той видя отражението на вазата с розата. Спря се, целуна ме, усмихна се. Постави показалецът си върху носа ми, откъсвайки една усмивка от мен, както винаги и ми каза: „Ще я наречем Роуз. Харесва ли ти името Роуз за момиче?“. Роуз се появи след девет месеца като подарък от небето. Беше крехка, беззащитна и семпла. Усмихваше ми се непрекъснато, усмихваше ми се с очите на баща си.

Дъщеря ми Роуз, съпругът ѝ Майк и двете ми внучета Клер и Томи щяха да дойдат на вечеря у дома. „У дома“. Беше възхитително колко лесно човек свиква с някои неща. Въпреки това, дори и да се въртях в кръг като пумпал, не можех да се сетя за някой друг, готов да ми казва, да ме нарича и да ми напомня отново и отново, колко красива съм за него. Роуз ме остави за няколко часа веднага след церемонията. Трябваше да свърши някои неща и да плати сметката за погребението. Аз трябваше да обърна внимание на останалите роднини и приятели. Всички те искаха да ми напомнят с думите си, колко важен е бил съпругът ми за мен и колко аз за него. Говореха, вмъкваша думи в подходящи, студени и безлични прегръдки, не излъчваха

топлина, нямаха миризма, освен силния мирис на нафталин, съхранявал дрехите им до днес, извадени навън още веднъж за този случай. Много често хората се срещат само на сватби и погребения, за много от тях беше именно така. Тази вечер, дрехите щяха да бъдат положени обратно в найлоновите им пакети, наръсени отново с миризливи топчета нафталин, заедно с още сгънатите кърпички в които никой не беше пролял и една искрена сълза. Групата на поредните сбогуващи се, се ръкуваше с мен. Замервах ми душата със заучени, настръхнали като бодли на кестен думи, в очакване да видят как сълзи потичат от очите ми като крайна демонстрация на болката и ранимостта ми. Само така можеха да се почувстват удовлетворени. Можех да усетя как егото им скандираше „Най-сетне! Най-накрая успях да изтръгна от нея една сълза!“. И аз ги удовлетворявах, с надеждата да потуша и моята скръб, страданието ми и горчивия вкус на самотата която ме очакваше. Заснемах тази сълза, открадвайки я от очите ми, за да я отнеса като спомен, като един трофей, спечелен в една от най-изтощителните битки. Тяхната победа. Другите получаваха като награда моята загуба и ми отнемаха живота всеки път като накрая ми казваха „Стига, недей да плачеш. Животът продължава.“.

Наставаше залез. Той прекарваше винаги няколко минути в градината, придружавайки слънцето в последните му стъпки към нощта. В тези моменти рядко излизах навън с него, предпочитам да остана спокойно в къщата и да го наблюдавам от прозореца с леко отместена завеса, толкова, колкото да го виждам, но без да рискувам да ме забележи. Ако ме видеше, със сигурност щеше да ме повика да изляза при него, но аз предпочитам да се наслаждавам сама на черно-бялата картина, защото само с неговият силует на нея, ми се струваше много по-красива. Наблюдавах тъмната му сянка, която се сливаше с пейзажа, едно стъбло появило се в живота ми, за да се превърне първо в дърво, после в скъп дървен материал и накрая в прах, затворен в студена ваза от сив метал. Но тогава виждах само моето дърво и перспективата, която ми даваше удобното местоположение на онзи прозорец, правейки него да изглежда по-висок и могъщ от всичко заобикалящо го. Стоеше неподвижен, погледът му се губеше в огнено червеното небе,

което още не се предаваше на нощта, чукаща непрекъснато на вратата му, нареждайки му да се оттегли. „Животът е толкова хубав!“, думите му вибрираха и се вдълбаваха в душата ми, бележейки една невидима линия по гръбнака ми, която не можех да проследя без тялото ми да потрепери. „Залезът като финален акт на деня не е нищо друго, освен началото на една нова зора. Тази която ще дойде, ако сме я заслужили.“. Бяхме посрещали зората с него. Често се случваше през летните нощи, топли и задушни, изпълнени с мълчание, прекъсвано само от досадното бръмчене на гладните за кръв и живот комари. Не ни хапеха, но не и позволяваха да спим добре. Когато се озовавахме в леглото с отворени очи и разтворени бедра, за да не се изпотяват, най-често прекарвахме времето любейки се. Една сутрин обаче, ме изненада. Връщайки се от тоалетната ме доближи и ми прошепна в ухото „Мелани, искаш да видиш днес как се ражда един нов живот? Досега не си виждала това, ще ти хареса!“. Не разбирах какво иска да ми каже. Бях родила Роуз преди доста години и работех дълги години като медицинска сестра и акушерка в една болница, преди да побягна от града на моето детство. Защо ме питаше дали искам да присъствам на някакво раждане? Отклоних поканата му, отговаряйки, че в крайна сметка всички раждания са еднакви и че това съм го виждала достатъчно, чак до прималяване. „Но слънцето се ражда всеки ден различно. Когато има облаци, нюансите в розово които разпръскват са неповторими. Сигурна ли си, че искаш да го пропуснеш? Може повече да не се повтори, знаеш ли?“. Думите му прогониха и последния остатък сън и след секунди се озовахме седнали на нашата пейка в градината, най-хубавата, даряващата най-хубавата гледка към езерото. Стояхме облежнати един на друг, обвити в тишината, докато чудото на живота раждаше един нов ден. Всички комари бяха останали в къщата. Нощни богове, страхувачи се от появата на лъчите на новия ден, както дяволът се страхува от светлината на Бога. Първото проплакване на новороденото беше един слаб, слънчев лъч, който обаче имаше силата да стигне до нас, осветявайки лицата ни, затопляйки доколкото можеше ръцете ни. Целунах го. Той застина, за да усети отново вкуса на целувките ми. Не посмях да го попитам какъв вкус имат, сама разбрах. Разбрах, че за него бяха специални, както той винаги е бил за мен. Така

специален, както начинът по който ми беше показал раждането на новия ден, началото на живота. Единствен, както начинът по който беше се завърнал, за да живее в моето собствено съществуване, изпълвайки живота ми с присъствието си. Роуз влезе в къщата, използвайки собствената си връзка с ключове. Гордееше се с тази метална връзка ключове, която мечтаеше да притежава от малка, защото както ми казваше винаги, всичките ѝ приятелки имаха такава, родителите им бяха решили да им я дадат, защото им имаха доверие. Затова не разбираше, защо аз съм на обратното мнение, не споделяше причината за страховете ми. Баща ѝ, обратно на мен, беше както винаги отстъпчив. По-голямата част от капризите на Роуз носеха неговия непогрешим почерк. В моментите на отчаяние често казвах, че ако Роуз се загуби, дори и случайно минаващ турист би разбрал чия дъщеря е и би я довел обратно. Роуз беше неговото женско копие. Имаше същите очи, същия нос, издълженото му и бяло чело, както съвсем бялата му, почти бледа кожа. Успявах да се разберат дори и мълчейки. Често се чувствах изолирана и понякога говорех със самата себе си, за да не се чувствам самотна. За седемнадесетия рожден ден на Роуз решихме да я зарадваме. Пригответихме връзката с ключове и я пакетирахме като подарък. Той взе лист от онази хартия, която самият той често приготвяше и написа върху панделката, която използваше за специални случаи „За моето малко момиче, което става жена“. Постави го така, че да мога да го прочета, сякаш очакваше съгласието ми, макар да знам със сигурност, че дори и да му бях казала, че не съм съгласна, той не би променил и една дума от написаното. Докосвах тази хартия често през един определен период от живота ми, виждах отпечатъка на думите му със същия почерк върху нея, леко размазаното черно мастило, едва покриващо несъвършенствата на домашно направената опаковка. Когато Роуз отвори подаръците си и намери ключовете, плака. Плака толкова много, че започнах да си мисля, че съм сгрешила. Бяхме показали доверието си в нея и за Роуз това беше много важно.

***

«Здравей, мамо, пристигнахме!»

«Здравей, Роуз, влизайте! Здравей, Майк! Здравейте, ангелчета!»

Майк и внучите ми ме прегърнаха, Роуз ме целуна притискайки ме силно до нея. Клер беше тъжна и също като Роуз, не можеше да крие чувствата си. Томи скачаше като кенгуро из къщата, за да изразходва излишната енергия. Беше истинска фурия и в негово присъствие всяко място оживяваше.

«Клер, скъпа! Не бъди тъжна! Къде си скрила красивата си усмивка?».

«Клер получи днес една тъжна новина“, каза дъщеря ми Роуз, докато я галеше нежно по главата, «Освен погребението на дядо, трябваше да преглътне и този горчив хап. Морган, годеникът ѝ скъса с нея».

«Морган скъса с теб днес?», попитах аз, изписвайки свръх изумление на лицето си.

«Да, този глупав идиот! Скъса с мен със съобщение по телефона. Дори нямаше смелост да говори с мен, да ме погледне в лицето, негодник такъв!».

«О, разбирам! И какво пише в съобщението?».

«Казва, че къса с мен. Какво искаш да пише?».

«Думите са много важни, скъпа моя! От думите му можеш да разбереш дали се страхува, дали има нужда от малко време, дали има още надежда или дали завинаги е свършено», отговорих с достойнството на жена, която има известен опит в това отношение.

Шокирана, Клер вкара ръката си в джоба и извади телефона. Започна да натиска копчетата със завидна скорост, движения които на мен ми изглеждаха напълно случайни, но за нея имаха конкретно значение. Намери съобщението и ми го прочете.

«И така, ето какво пише: Моля те да ми простиш, но не мисля, че между нас може да се получи. Много те обичах и ти ме обичаше, това го знам. Сега обаче това време свърши. Направих избора си и знам, че ще ме разбереш и ще ме приемеш дори и такъв, слаб и страхлив. Не ме търси, аз няма да те търся. Хубав живот ти желая, Клер, сбогом. Това е всичко».

Затвори телефона и го сложи отново в джоба си, докато избърсваше с пръст една срамежлива сълза от прекрасните си сини очи.

«Зряло момче е той, Клер. Думите му са искрени и затова е болезнено да ги чуеш, особено когато сърцето не иска да ги чуе, изказани от човекът когото обича».

«Зрял или незрял, не ме интересува повече. На моята възраст е, а на петнадесет години е позволено малко незрелост!», измърмори тя. Оставих я да си го излее, беше най-доброто за момента.

«Ако човек не е зрял, не може да носи в джоба си ключовете от вкъщи», казах аз и леко се усмигнах, докато обръщах поглед към Роуз, «Нали така, моето момиче?».

«Но... мамо!».

«Аз имам отдавна ключове от вкъщи, бабо!», отвърна Клер, показвайки ми ги с гордост и лека гримаса. Усмигнах ѝ се, Клер ми отвърна, Роуз наведе поглед към пода, смълчана и смутена.

«И аз искам ключове от вкъщи, и аз искам! Мамо, татко, кога ще ми ги дадете? Искам да играя!», извика малкият Томи, който междувремето се присъедини към нас, развеселен от сцената, разиграна от импровизирани актьори, останали сами на подиума на живота.

Кой знае как ни виждаше това момче отдолу, с неговия постоянно вдигнат нагоре поглед. Тези „странни“ възрастни които говореха „странни“ неща, вместо да си играят спокойно с

играчките. Сигурно се питаше, къде ли сме си сложили всички играчки. Може би искаше да ги види, да ги пипне, да ги вземе и да поиграе с нас. Той щеше да ги съживи с фантазията си, щеше да им вдъхне живот, форма и цвят, както само едно дете умее. За него всичко е игра, самият живот е игра. Всеки път играта е различна, макар играчките да са винаги едни и същи, защото само едно дете е способно да премисли всички възможни варианти, за да ги превърне в реални и да им даде форма в съзнанието си. Защо тогава да не играе, защо да се хвърля в обятията на едно съществуване, изпълнено със страхове, безпокойства и проблеми? Искайки ключовете от нас, той искаше да стане част от света ни, но ние бяхме вече преминали фазата на безгрижието, бяхме се справили успешно и с тази на борбата и на труда. А аз, за разлика от останалите, бях опитала вече и два пъти, вкуса от фазата на прощаването. По-младите бяха все още на предишните гари и се наслаждаваха на пейзажа, бил той красив или грозен, в очакване на житейския влак, който да ги отведе нейде, без да знаят къде. Можеха да гледат напред в очакване на някаква цел. Можеха обаче да гледат и назад към отправната точка, където започваше животът им, в мъгла от спомени, омекотени от времето. По време на пътуването си бяха придружени от други пътници, някои тъжни, други щастливи, здрави или болни. Точно като тях. Клонинги на една цивилизация, която иска да уеднакви всички. Мравуняк, наблюдаван от една свръх същност, където „различните“ са считани за аномалия, както мравките, които пълзят в обратна посока и никога не намират трохи. А аз трябваше да напрегна зрението си, за да се обърна към началото ми, към миналото ми, сред гъстата мъгла, в която всички спомени бяха объркани, но мои, мои, объркани и разпилени като загинали на бойното поле войници, които са решили да не се предадат, убити, докато са се опитвали да завършат мисията си и са били изоставени там завинаги, забравени от всички. Ако гледам напред, знам че, последната гара на пътуването ми не е много далеч. Мога почти да я видя, да я докосна с ръка, чувствам я. Да достигна последната ми гара е последната ми мисия, тази, която ще изпълня рано или късно. Сега, когато последният ми спътник, влязъл по средата на пътуването ми в същия вагон, мъжът, който ми прави компания, карайки ме да се чувствам по-жива от

всякога, беше слязъл от влака без дори да се сбогува, се чувствах още по-близо до целта, макар и уплашена, и напълно объркана. Той беше пристигнал на своята гара, където животът и пътуването му приключват. Цената, която беше платил в началото за билета си, му позволяваше да стигне само дотам, не му беше отредено да продължи. Понякога си представям залезите, които той ще види на онова място, седнал на някоя пейка, на някоя пуста гара. Питам се дали изгревите които ще вижда, ще са подобни на онези от съвместните ни утрини, седнали във влака, който напредваше по пътя, без да си дадем сметка за това. Затова ще очаквам моят залез спокойно, без да бързам, придружена от мъглата на спомените ми и в очакване да се слея с тях, за да се превърна в един паднал на бойното поле и забравен там войник. От днес нататък ще бъда само наблюдател и ще гледам как картините от живота ми се изреждат през прозореца на бързащия влак и на всяко прескачане на колелата му, ще си спомням, че съм още тук. Ще наблюдавам минувачите и ще помагам на тези, които изгубени в съществуването си, ще питат за информация, за да достигнат целта си. Но никога няма да настоявам да ме изслушват и ще приемам критиките, които светът ще ми отправя, светът, в който аз, една обикновена жена от покрайнините, извърших пътуването си. А когато зората изгрее, той ще стои там, до леглото ми, той – като една черна сянка, с неясни очертания, ще ме събуди и ще ме попита дали искам да го последвам, за да присъствам още веднъж на едно раждане, моето раждане.

Клер ме гледаше така, сякаш очакваше някаква реплика от моя страна, която да подхрани разговора, който в моите стари очи изглеждаше безсмислен. Можех да направя повече за нея, можех да ѝ направя подарък. Не отвърнах на очакванията ѝ, не отговорих на предизвикателството, но се предадох, разголвайки се напълно пред нея.

«Клер, ела с мен в градината. Ще ти разкажа една история, ако искаш».

«За какво става въпрос, бабо? Не ми разказвай приказки или подобни неща, не съм вече дете, а и не съм в подходящото

настроение да слушам приказки, в които отдавна не вярвам».

«Да, може би наподобява приказка, мъничката ми. Добре го каза. Точно затова, когато мисля и си давам сметка, колко важна е била за мен, чувствам как тръпки ме побиват из цялото тяло. Ще ти разкажа живота ми, ако имаш желание да ме изслушаш, за да го сравниш в твоя и за да откриеш, че независимо голямата разлика в поколенията ни, ти и аз, не сме толкова различни».

Клер погледна Роуз за секунда. Роуз ѝ се усмихна подканващо, за да тръгне с мен. Беше развълнувана, тя познаваше историята ми до най-малките детайли, дори и най-интимните, един от които беше олицетворен чрез нея самата. Прие поканата ми с мълчаливо кимване, наведеният ѝ поглед фиксираше пода. Това беше нейният начин да ми благодари.

През дърветата слънцето смесваше цветовете на живота, обединявайки ги в едно единствено черно и равно петно, лишено от дълбочина. Седнали на същата, някогашна пейка, където ние дълги години преди това се любувахме на залеза през пролетта, опитвахме вкуса на един свят, който ни се откриваше в две измерения, с неопределени цветове, лишен от детайли и от контури, защото никой не изпитваше никакво съмнение относно красотата му. Следвахме с неподвижен поглед дъгата от цветове, изписана на небето, от дълбоко червено по върховете на затъмнените от слънцето дървета, до тъмно синьо в небесното пространство, така, както изглежда в очите ни, ако се гледа отдолу нагоре. Скоро тези цветове щяха да се разтворят като акварелна рисунка, забравена под дъжда. Червеното щеше да надделее над земята, за да направи място после на непрогледната тъмнина на нощта. Нощ без луна и с много звезди.

Клер полегна, подпирайки главата си на бедрата ми. Движеше очите си, следвайки очертанията на небето, за да преброи онези звезди, които вече се виждаха, въпреки че, дневната светлина още не бе угаснала напълно. Може би търсеше още някоя звезда на небето, някоя, която още не беше виждала и не беше открита от никоя обсерватория, от никой телескоп. Казват, че когато

човек умре, се превръща в звезда. Хубаво е да мислим, че наистина е така. Погалих я и видях, че плаче, затова започнах разказа си.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>